

REVĂRSATUL
ZORILOR

1 FEBRUARIE 1931

NUMĂRUL 3

Ocrotirea servului lui Dumnezeu

„Păzește-mă Dumnezeule, căci în tine mă încred.” — Psalm 16 : 1.

IEHOVA pentru aceia are plăcere de servul său, deoarece acest serv este înzestrat cu spiritul Tatălui său și din toate puterile sale stăruiește lângă Cel prea înalt. Din cauza aceasta „servul” este sfânt. Cu încredere privește în ochii Părintelui său și plin de recunoștință zice: „Tu ești Dumnezeu meu!” Cu alte cuvinte aceasta înseamnă: „Iehova, îți stau la dispoziție; orice ai dori, cu bucurie voi împlini.” „Servul” este Isus Christos și membrele corpului său, deoarece membrele corpului sunt unse de Părintele prin Christos, capul.

Acuma membrele rămășiței, cari se află în templu, încep să înțeleagă Scriptura mai lămurit, pentru că a sosit timpul lui Dumnezeu pentru aceasta. Soarele se tot apropie către amiază (în privința înțelegerii Scripturii). Noi acuma trăim în timpul cel mai greu și totodată cel mai binecuvântat al bisericii alese a lui Dumnezeu; se pare sigur, că pe seama lor a pregătit Dumnezeu cuvântul său și înțelesul aceluia, ca să aibă prin el mângâiere, încurajare și speranță.

Cercetătorii cuvântului lui Dumnezeu au crezut oarecând, că unele părți din Scriptură au fost împlinite de Ioan Botezătorul și Isus Christos, prin viețile și faptele lor. Acum însă vedem, că acele au fost numai împliniri parțiale sau în mic. Împlinirea mai mare are loc după prezența a doua a Domnului Isus Christos. Pentru aceasta este foarte de mirat pentru biserica lui Dumnezeu, când ajunge la cunoștința faptului, că aceste profeții au și o a doua împlinire, și în aceasta a doua împlinire are parte și rămășița credincioasă. Când acest fapt se i-a la cunoștință și se și prețuiește în mod potrivit, aceasta cunoștință și apreciere va servi spre mângâierea, încurajarea și ajutorul rămășiței, ca să poată dovedi umilință și onoare cuvenită față de Dumnezeu.

Psalmul 16 dă dovadă de o astfel de împlinire îndoită. Psalmul arată cu hotărîre la aceia ce

s'a întâmplat cu ocazia venirii întâie a Domnului și în jurul aducerii jertfei celei mari pentru răscumpărare. Afară de aceasta psalmul mai arată și aceia că cu hotărîre și cu voce sigură se ocupă de „servul” lui Dumnezeu, înțelegând și pe membrele corpului. Petru citează din acest psalm, și îl aplică la lucrurile întâmplare cu Isus, ceea ce noi până acuma numai așa am înțeles că aceasta se referă numai la Isus, în timpul când era prezent întâia oară pe pământ. Aceasta a întors mintea cercetătorului Bibliei dela înțelegerea profeției în împlinirea ei mai mare. Psalmul conține fără îndoială o astfel de veste, pe care rămășița acuma trebuie s'o înțeleagă, ca din aceia să primească mângâiere și binecuvântare. Aceasta este arătarea pe mai departe a bunătății iubitoare a Dumnezeului nostru, față de aceia, cari sunt aproape de El.

Acuma este de lipsă din partea bisericii lui Dumnezeu, ca cuvântul lui Dumnezeu să-l examineze cum se cuvine. Față de aceia, că împlinirea am căutat-o în trecut, acuma vedem, că o mare parte a profețiilor se împlinesc acuma și încă și în viitor se vor împlini. Urmașii lui Christos, în general crucea au ținut-o de opera cea mai mare a lui Dumnezeu, dar acuma văd cu hotărîre, că împărăția este de mai mare importanță, deoarece prin ea numele lui Iehova va fi curățit cu desăvârșire, și va fi făcut cunoscut tuturor creaturilor. Această mare lucrare va executa-o Iehova, prin Christos servul său ales, și o și face deja.

Creștinii încă demult au înlocuit Testamentul Vechiu cu cel Nou. În lumina aceia, pe care Dumnezeu o revarsă acuma asupra cuvântului său, acesta acuma iarăși vine la locul lui cuvenit, și poporul lui Dumnezeu cupoaște în mai mare măsură Testamentul Vechiu. A văzut, că conținutul lui aplicat potrivit în mare măsură laudă numele lui Ieho-

va, și în aceste zile de aspre încercări servește popoului lui Dumnezeu de călăuză specială. Și psalmul 16 formează o parte prețioasă a Bibliei, va fi spre binecuvântare dacă îl vom examina din vers în vers.

* Psalmul se începe cu o rugăciune: „Păzește-mă Dumnezeule, căci în tine mă incred.” (vers 1) Psalmistul, sau acela care vorbește aici, este o persoană importantă, cu toată se roagă de ajutor. Are drept să se poarte ca un preot, și poate să spezeze cele mai mari lucruri ale hotărârii lui Dumnezeu. Aceste cuvinte în primul rând se pot aplica lui Isus Christos. El a lucrat în lucrarea Tatălui său, a fost înconjurat de dușmani din toate părțile și a văzut că îl așteaptă moartea; dar El a avut încredere în Dumnezeu că îl va scăpa din situația grea în care se află. Rugăciunea lui: „Păzește-mă!” nu e permis să o interpretăm așa, că ar fi cerșit de la Dumnezeu să îl păzească de moarte și de persecuțiuni, deoarece chiar cuvintele acestui psalm arată, că eliberarea desăvârșită este după viața omenească, și înceamnă viața dela dreapta lui Dumnezeu. Încrederea pe care o vedem în cazul lui Isus, va dovedi-o și rămășița, care recunoaște, că trebuie să se lupte deoarece stă în față cu dușmanul, și că trebuie să se coboare în moarte; dar să poartă cu toată încrederea și vede că la timpul potrivit va învinge la înviere prin Isus Christos.

* În versul 2 vorbitorul spune relația sa față de Dumnezeu. Traducerea Cornilescu zice: „Tu ești Domnul meu, tu ești singura mea fericire!” (Nițulescu: „Afară de tine nu aflu fericire.”) Vorbitorul este servul supus al lui Dumnezeu, și recunoaște că fără de Iehová sau în afară de El nu are altă fericire, și nici nu dorește alta afară de El. Când vorbitorul, servul își exprimă încrederea și devotamentul său față de Iehova și declară, că bucuria lui o formează serviciul său, spune următoarele: „Și sfinților ce sunteți, pe pământ, voi sunteți cei aleși în cari imi aflu toată plăcerea mea.” Aceasta corespunde cu Isaia 41 : 1, unde Iehova își exprimă bucuria asupra servului său și din care profetie reesă, că este vorba de întregul serv, și Dumnezeu în precept pe acesta îl folosește de unelta sa. „Servul” trăește numai pentru aceia, ca să onoreze, proamărească și să servească pe Dumnezeu și să servească pe aceia, cari iubesc pe Dumnezeu. Faptul, că Dumnezeu se folosește de unii, cari fac parte din rămășiță, și sunt o parte a „servului”, arată, că pe aceștia îi aprobă și își află plăcere într'ânșii. Aprobarea sa prin aceia o ex-

primă, că își descopere cuvântul, și face pe rămășiță să înțeleagă scopurile sale cu privire la biserică aleasă și la întreaga creațiune.

Dușmani

* Cei ce se slesc cu sârguință și umilință să l servească pe Iehová, ștlu bine, că vor avea parte de atacuri dușmănoase din partea acelora, cari se sustin, că servesc pe Dumnezeu. La această psalmistul spune: „Își înmulțesc durerile cei ce alegă după alt zeu; eu nu voi aduce jertfele lor de sânge și nici nu voi lua numele lor pe buzele mele.” (vers 4) Cel ce vorbește aici, antitipicul, Melchisedec, este preotul Celui prea înalt. Acest text arată, că cei amintiți aici se închină unui alt zeu afară de Iehova. Dacă traducerea corectă a textului ar suna astfel, atunci Domnul deloc nu ar lua în seamă serviciul lor. Însă traducerea potrivită sună astfel: „Multe dureri au aceia, cari rămân înapoi: eu nu aduc sacrificii de sânge idolilor lor, și nici numele lor nu îl iau pe buzele mele.” (trad. ung. Frenkel) Clasa amintită aici este arătată ca o clasă al acelora, cari se dau înapoi. Ei sustin, că servesc pe Dumnezeu, dar fac aceasta în mod fățarnic.

¹⁰ Legea lui Dumnezeu cu privire la poporul său sună dupăcum urmează: „Să nu-ți faci ție chip cioplit, nici altă asemănare a lucrurilor ce sunt în ceriuri.” (II Moise 20 : 4) Ieroboam domnitorul lui Izrael a înduplecat pe cele zece seminții ale lui Izrael la păcat, Scriptura numește acest fapt de „păcatul lui Ieroboam” și de „păcatul Samariei”. Ieroboam, care s'a temut, că poporul se va duce la Ierusalim, ca acolo să se închine lui Iehova, cum poruncise Dumnezeu, și se va întoarce la seminția lui Iuda, a făcut doi viței de aur, adică două stauti, din cari pe unul l'a ridicat în Bethel, iar pe celălalt în Dan, dorind ca prin aceștia să se închine lui Iehova. După aceia a comunicat popoului, că este greu a călători la Ierusalim; și arătând viței de aur, așa a vorbit: „Iată dumnezeii tăi Izraele, cari te-au scos din Egipt.” I. Regi 12 : 27—29) Acesta este „păcatul Samariei.” — Amos 8 : 14.

¹¹ Există o grupă, care se susține de creștină și declară, că cinstește pe Iehova, însă a apucat a semenea drum. Lutheranii pe Martin Luther îl privesc de conducătorul lor, și biserică lutherană este idolul lor, țin la aceia, că numai prin această se poate cinsti Dumnezeu. Henric al optălea era acel domnitor englez, care a luat numele de apă-

rătorul credinței. Domnitorii de pe pământ chiar **până** în ziua de azi se folosesc de acest nume; biserica engleză susține, că numai prin acest „vișel de aur” sau idol se poate ruga lui Dumnezeu cum **se cuvine**. Alții pe Wesley și pe organizația metodistă o privesc de idolul lor de aur.

De la 1878 până la 1916, Dumnezeu multe adevăruri a descoperit poporului său, întrucât multe lucruri, aseamănă dinaintea înțelegerii le-a restaurat, și pe C. T. Russel, un urmaș credincios al Domnului Isus l-a folosit, ca să atragă atenția poporului asupra adevărului. Scrierile sale și ceace el a editat Domnul le-a folosit în mod minunat, ca pe alții să-i ajute, ca să cunoască scopurile lui Dumnezeu. Când și-a sfârșit călătoria de pe pământ, mulți, cari au susținut, că umblă pe cărarea îngustă, au început să se deie înapoi. Au format grupuri și au susținut, că tot adevărul pe care Dumnezeu l-a dat poporului său se poate găsi numai în acele scrieri pe care le-a publicat fr. Russel, și că el este acel „serv credincios și înțelept”, pe care Domnul l-a pus de îngrijitor peste toate bunurile sale, și stăruiește lângă aceia, că închinarea potrivită numai prin el și scrierile sale se poate. Astfel își ridică idol.

Acum în adevărul prezent nu mai sunt lutherani, episcopali, metodiști, russeliști și nici alți urmași ai oamenilor. Pentru ce nu? Pentru că Domnul vede de bine, ca numai acelor să le descopere adevărul său, cari numai pe marele Creator, și nu pe oarecare altă creatură cinstesc. (Iov 32 : 21, 22) Când Domnul a venit la templul său, a examinat pe toți aceia, cari s'au susținut de urmașii lui: Aceasta examinare a avut loc în scopul, ca cei aprobați să poată aduce Domnului daruri în dreptate. Însă așa o grupă, care pune la o parte drumul arătat de Dumnezeu și prin idolul său doveste să se închine Domnului, nu poate să fie plăcută Domnului. Este clar, că despre această clasă vorbește psalmistul, când zice: „Multe dureri au cei ce rămân înapoi: dar eu n'aduc jertfele lor de sânge și nu pun numele lor pe buzele mele.” — Psalm 16 : 4.

Faptele mărturisesc aceia, că versul al patrulea se referă la judecată, și aceasta nu s'a împlinit cu ocazia venirii întâi a Domnului. În timpul acela nici un motiv nu era pentru judecată. Scriptura arată, că judecata trebuie să înceapă la **casă** poporului lui Dumnezeu, atunci când Domnul vine la templul său. (I Petru 4 : 17) Alte texte dovedesc, că pe vremea când Domnul vine la tem-

plul său va fi foame în țară după cuvântul lui Dumnezeu, și aceasta era chiar așa: citim: „Și se vor duce dela miazănoapte la răsărit, căutând cuvântul lui Iehova, dar nu'l vor afla.” Motivul se spune, că este acela, că ei „se joară pe păcatul Samariei.” (Amos 8 : 11—14) Aceasta înseamnă, că ei țin orbii aceia, ca să se roage lui Iehova prin idolul lor. Nu s'au îndoit sub mâna puternică a lui Iehova, ci au adorat lucrul unui om, pe care l'au pus în rândul lui Dumnezeu. Stă scris, că pe aceia, cari urmează astfel de drum, Domnul n'nesocotește. — I Petru 5 : 5—6.

Dumnezeu a „făcut ziua aceasta” și „servul” său se bucură de aceasta și preamărește numele lui Iehova. Cei ce urmează alt drum afară de acela, pe care l'a croit Dumnezeu, aceia nu sunt plăcuți înaintea lui. Rămășița credincioasă vede aceasta și o privește cași o învățătură. Despre aceia zice Domnul, cari apucă calea rătăcirii, că jertfa lor de bețură, chiar și atunci dacă ei o susțin atât de prețioasă ca sângele, nu o primește și numele lor nu-l ia pe buzele sale. Domnul aceasta dorește, că aceia, cari se închină lui, să o facă în spirit și în adevăr. Rămășița care cunoaște calea lui Dumnezeu, care nu se amestecă în discuții cu aceia, cari nu se supun legii lui Dumnezeu, întorcându-se către Dumnezeu, spune:

„Domnul (Iehova) este partea mea de moștenire și păharul meu, Tu îmi îndrepti sorțul meu. O moștenire plăcută mi-a căzut la sorț; o frumoasă moșie mi-a fost dată.” (Psalm 16 : 5, 6) Aceste cuvinte se referă negreșit la Isus Christos, dar în prezent se potrivesc și asupra membrilor corpului. Aici vorbește fără îndoială „servul” și se vede, clar, că în aceasta se cuprinde și partea de pe pământ a clasei templului. „Servul” declară, că alții pot să urmeze drumul care le place, El însă ține la drumul, pe care i l'a pregătit Domnul și are plăcere de el. „Puterea lui este bucuria în Domnul.” „Păharul său se revarsă, și cu bucurie bea din el. (Neemia 8 : 10; Psalm 23 : 5) Moștenirea „servului” credincios Dumnezeu a ales-o atât în prezent, cât și în viitor. „Servul” vede, că fericirea lui actuală este serviciul și fericirea lui viitoare, dacă se dovedește credincios este bucuria vecinică legată de serviciul nesfârșit. Servul, care cunoaște îngrijirea miloasă a lui Dumnezeu, așa zice: „O moștenire plăcută mi-a căzut la sorți.” Sorțul (partea) servului Dumnezeu a ales-o, El trage linia în jurul lui, și „servul” se bucură de aceasta, deoarece pe seama lui aceasta înseamnă o

stare de bucurie. Cineva poate să se amăgească, că este servul lui Dumnezeu; însă dacă nu servește în modul arătat de Dumnezeu, acela nici nu servește pe Cel prea înalt.

¹⁸ Profetul lui Dumnezeu a scris următoarea despre tragerea sortului: „Căci partea Domnului este poporul lui, Iacob este partea lui de moștenire.” (V Moise 32 : 9) Dumnezeu a ales popoului său locul lui, și în acel loc numai aceia pot să rămână, cari se supun voinței lui Dumnezeu și o împlinesc. Poporul lui Dumnezeu prin aceia arată iubirea sa față de voința lui Dumnezeu, dacă cu bucurie ține poruncile sale. (I Ioan 5 : 3) Aceia cari locuiesc și rămân în locul acela, anume pe drumul arătat de Dumnezeu, formează clasa sfințeniei.

Mărirea lui Dumnezeu

¹⁹ Una din motivele pentru ce laudă (evrește: binecuvintează) „servul” pe Iehova, este sfatul, pe care îl primește de la Domnul. „Eu binecuvintez pe Domnul, care mă sfătuiește, căci până și noaptea îmi dă îndemnuri inima.” (vers 7) Cuvântul „binecuvântare” așa dupăcum este folosit aici, înseamnă închinarea, cinstea și slujba umilită, plină de bucurie din partea „servului” față de Domnul, Maestrul. Pe fil credincioși ai lui Dumnezeu, spiritul lui Dumnezeu îi învață și sfătuiește. „Servul” pentru aceia este sfătuit, deoarece în mod potrivit poate să aprecieze și să înțeleagă cuvântul lui Dumnezeu. Din bunătatea lui Dumnezeu s'a făcut îngrijire în privința aceia, ca astfel să sfătuiască pe biserica aleasă; clasa servului prin această îngrijire înțelege scopul lui Dumnezeu și prețuiește marele privilegiu de a se împărtăși de serviciu. Cel ce posedă spiritul sfânt al lui Dumnezeu, nici unul nu se va plânge sau murmura pentru slujba Domnului. Dumnezeu sfătuiește pe clasa servului credincios, și o îndrumă, cum trebuie să îndeplinească serviciul său și pentru acest mare privilegiu, servul binecuvintează și adoară pe Iehova.

²⁰ „Și noaptea îmi dă îndemnuri inima (rărunchii).” „Rărunchiul” se află în partea soldului și a fost privit de cuibul pornirilor; iar soldul de centrul puterii. „Și noaptea îmi dau îndemnuri rărunchii.” „Noaptea” probabil, că înseamnă dușmănia împotriva servului Domnului, care câte odată aproape a împiedecat cu desăvârșire continuarea lucrului Domnului. Unelte lui Satan defaimă lucrul, și fac ca lucrătorii să fie deținuți, și situația în care se află de multe ori este foarte

neagră. Însă aceia, cari au spiritul Domnului și situația cea mai întunecată și în mijlocul atacelor celor mai mari, sunt îndemnați să pășească înainte. Sunt împrejurări, când se pare, că servul este învins cu desăvârșire de împrejurările de mâine; cu toate acestea spiritul Domnului îl îndeamnă la stăruință în lucru, întrucât recunoaște starea sa binecuvântată în oastea Domnului. El a mers înainte și în mijlocul atacurilor mă „Membrele corpului”, cari fac parte din „serv” semenea trebuie să facă.

²¹ „Servul” s'a hotărât cu tărie că va stăruie serviciul Domnului neluând seamă la dușman. Pentru aceasta spune: „Am necurmat pe Domnul înaintea ochilor mei: când El este la dreapta mea nu mă clatin.” (versul 8) Isus Christos, ca cap servului, pe pământ când îl persecutau dușmanii și atunci a avut promisiunea îngrijirii iubitoare a Părintelui. Aceasta este așa și în timpul prezentei cu privire la membrele corpului, cari trăiesc încă pe pământ, pe cari dușmanul caută să-i nimicim. Cu încredere în Dumnezeu spun ei: „Scut meu, stâncă mea, Dumnezeul meu în tine mă încred.” Lui îi promite Dumnezeu: „Pentru că zădărnicește Domnul este locul meu de adăpost! și faci din Cel prea înalt turnul tău de scăpare, de aceia nici nenorocire nu te va ajunge, nici o urgie nu se apropia de cortul tău. Fiindcă mă iubește, și Domnul, de aceia îl voi izbăvi, îl voi ocroti; căci cunoaște numele meu.” (Psalm 91 : 10, 14, 15) Toate membrele credincioase de pe pământ ale clasei rămășiței apreciază această stare a lor față de Iehova Dumnezeu, și s'au hotărât, că nu se vor întorși. Ei s'au hotărât, că vor ține credincioși lor față de Domnul și o vor și ține.

²² Membrele „clasei servului” știu, că locuiesc sub scutul Celui prea înalt și se bucură de harul lui Dumnezeu, și ei fac tot ce pot cu credincioși întru preamărirea numelui lui Dumnezeu. Păstrând starea lor fericită față de El, cântă: „De ceia inima mi se bucură, sufletul mi se veseleşte și trupul mi se odihnește în liniște.” — versul 9¹

²³ Obiectul iubirii „servului” este Iehova, pentru aceia se bucură din inimă de Iehova. Căruia prețioasă a servului este Iehova și bunătatea lui iubitoare. El poate să prețuiască lămurit această slujbă de onoare pe care o are în organizația lui Dumnezeu; pentru aceasta se bucură, nu de sine însuși, ci de Dumnezeul său. Nici un singur om, l'ar putea ridica la o astfel de slujbă de onoare binecuvântată, cași pe care o ocupă acel sol al

relui Creator, cărnii îi este incredințat aceea mărire și cinste, ca să comunice numele Celui prea înalt și la alții. Când Isus era pe pământ, această slujbă binecuvântată și onorată a avut-o; acum membrele corpului său asemenea ocupă această slujbă măreață și onorată, deoarece numai singuri ei sunt martorii lui Iehova pe pământ. Fiindcă ei fac parte din Christos, prin umare sunt membrele „servului”, sunt solii, prin cari vorbește Dumnezeu, și ei comunică lumii vestea de împăcare. (II Corinteni 5 : 19, 20) Organismul fizic al membrilor rămășiței este slab și fiecare recunoaște, că este impresurat de dușman și de reprezentanții lui, și dușmanul l'ar nimici imediat; dar apreciază faptul, că face parte din fii-șii ai lui Dumnezeu și știe, că se află în siguranță și este scutit. Pentru aceasta spune cu încredere: „Și trupul mi se odihnește în liniște.” Acest verset formează o dovadă hotărâtă despre viața care urmează după această viață pământească. „Servul” care vorbește aici, recunoaște, că trebuie să vină această schimbare, și că aceasta înseamnă pentru cei credincioși o schimbare dale natura omenească la cea dumnezeiască. Membrele bisericii lui Dumnezeu chiar dacă se coboară în moarte, credincioșii au însă toată încrederea în înviere. Pentru aceasta spune „servul”:

23 „Căci nu vei lăsa sufletul meu în Seol, nu vei îngădui ca prea iubitul tău să vadă putrezirea.” Această profecție s'a împlinit cu hotărâre asupra lui Isus. Fiul iubit al lui Dumnezeu s'a coborât în moarte, dar moartea nu l'a putut reține în sânul ei. Dumnezeu a dorit învierea lui și pentru aceasta l'a și înviat a treia zi. Spiritul Domnului la Rusalii a venit asupra lui Petru și el a vorbit cu autoritate, când a amintit de acest psalm, pe care l'a aplicat asupra lui Isus. A vorbit despre aceea, că în acel timp David era deja mort și a fost îngropat, și declarația lui David despre Isus Christos și învierea sa a avut însemnătate profetică. „Fiindcă David era proroc și știa că Dumnezeu îi făgăduise cu jurământ, că va ridica pe unul din urmașii săi pe scaunul de domnie, despre învierea lui Christos a vorbit și a proorocit el când a zis, că sufletul lui nu va fi lăsat în locuința morților și trupul lui nu va vedea putrezirea.” (Fapte 2 : 30—32) Pe Isus l'au omorât, dar moartea nu l'a putut ține în sânul său, deoarece Dumnezeu a voit să-l învie din morți. „Dar Dumnezeu l'a înviat, deslegându-i legăturile morții, pentru că nu era cu putință să fie ținut de ea.” — Fapte 2 : 24.

24 Unii susțin, că aceasta dovedește aceea, că la înviere sufletul și trupul iarăși se vor uni; noi însă știm, că fără organism nu există viață, iar un organism omenească nu poate să aibă loc în împărăția cerurilor. Afară de aceasta mai știm și aceea, că Isus a fost înviat din morți cu un trup glorios. Alții au susținut, că corpul lui Isus a fost păstrat undeva. Aceasta ar fi exact aceea, cași cum am zice, că trupul lui Isus a fost păstrat undeva ca mumiă. Satan s'a îngrijit de aceea, ca unii servi ai lui să fie înbălsămați și făcuți ca mumi, ca astfel să fie păziți de putrezire, evident că cu scopul ca să împiedece nimicirea morții și astfel să se împotrivescă cu sentința judecătorească a lui Iehova. Explicarea mai potrivită este aceea, că Dumnezeu a descompus trupul lui Isus în elementele din care a fost format și nu a permis, ca trupul să trească prin procedura de putrezire obișnuită la morți. Cu toatăca Isus nu era păcătos, totuși a trebuit să moară și să ocupe locul celui păcătos; sentința adusă asupra omului spune: „Țărână ești și în țărână te vei întoarce.”

25 Cum se poate însă acest text aplica asupra acelor membre ale corpului Christosului, cari sunt încă pe pământ? Acest text se referă fără îndoială la „serv”. Isus Christos este marele „serv” al lui Iehova. Cei ce au murit înainte de venirea lui, s'au odihnit în moarte până în ziua învierii; este însă un timp, când creștinii credincioși un se vor pune la odihnă și apostolul Pavel scrie despre acest timp și această stare. Când Domnul în 1918 a venit la templul său pe cei aprobați i-a acoperit cu mantia dreptății și i-a făcut pe dâșii de membre „servului”. Servul ales este „sfântul” desăvârșit al lui Dumnezeu. O altă traducere zice: „Nu vei lăsa sufletul meu în Seol, nu vei lăsa ca bărbatul bunătății tale să vadă putrezire.” (versul 10, Rotherham) Fiecare membru al servului numai prin moarte ajunge la înălțimea gloriei, dar pe cei credincioși, moartea nu-i poate reține în sine.

26 La aceasta se pot aplica următoarele cuvinte ale lui Isus: „Și am auzit un glas din cer, care zicea: Scrie, fericite de acum încolo de morții cari mor în Domnul! Da zice spiritul, ei se vor odihni de ostenețele lor, căci faptele lor îi urmează.” (Apocalips 14 : 13) Acest text trebuie să se împlinească încă atât timp până când vor mai trăi vr'o câțiva sfinți pe pământ. Dovezile motivează faptul, că aceea cari au murit în credincioșie, la venirea Domnului la templul său vor fi înviați din mor-

li, și vor fi făcuți o parte a Christosului glorios, iar cei ce vor rămânea și pe mai departe pe pământ, și se vor dovedi credincioși până la sfârșit, cu toatecă trebuie să moară, dar într-o clipă vor fi schimbați. Dupăcum se vede mărturia inspirată a apostolului Pavel s'a bazat pe psalmul 16, când a scris următoarele: „Iată vă descopăr o taină: nu vom muri toți, dar toți vom fi schimbați într-o clipeală de ochi la sunetul celei din urmă trâmbițe. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirei și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta supus putrezirei să se îmbrace în neputrezire, și trupul acesta muritor, să se îmbrace în nemurire.” — Corinteni 15 : 51—53.

„Este dovedit, că Dumnezeu va ocroti pe „clasa servului” dupăce va fi înființată, și cu toatecă unii din clasa servului — cari se mai află pe pământ — trebuie să meargă în moarte, rămășița credincioasă poate fi sigură despre înviere. (I Tesalonieni 4 : 13—16) Afară de aceasta tot psalmul 16 va fi format și baza următoarelor cuvinte ale apostolului: „Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin; și toată ființa voastră; duh, suflet și trup să fie păzită fără prihană, până la venirea Domnului nostru Isus Christos.” (I Tesalon. 5 : 23) În această legătură, cuvintele lui Pavel „în ziua Domnului” se referă la poporul lui Dumnezeu, care s'a început la venirea Domnului la templul său, când a început zidirea „clasei servului”. (Psalm 118 : 21) „Cuviosul” sau „bărbatul bunătății” este una și aceeași, fără îndoială, cu clasa amintită în Isaia 55 : 3 și cu clasa servului amintită de acest profet, pe care Dumnezeu va ajuta-o la biruința desăvârșită. (Isaia 42 : 1—16; 49 : 3) Acele membre ale „clasei servului” cari se află pe pământ, vor fi mângăiate, încurajate și întărite în speranța unei înțelegeri mai bune a psalmului acestuia, care arată, că aceia cari fac parte din „clasa servului” și rămân neclintiți acolo, nu trebuie să aștepte în moarte, ci prin moarte și înviere, într-o clipă vor fi schimbați în asemănarea lui Isus Christos, a căpeteniei „servului” lui Dumnezeu.

Calea vieții

„Dupăcum se vede calea vieții este calea celor drepti și aprobați, care va fi tot mai lămurită până la miezul zilei. Această ziua s'a început în 1918, pe când Domnul a venit la templul său și această ziua va fi tot mai luminoasă, până când clasa servului va intra în gloria desăvârșită și vecinică. Când cei ce fac parte din clasa servului vor ter-

mina cu lucrul incredințat lor de Dumnezeu, dacă în timp ce petrec pe pământ rămân neclintiți în credincioșie până la sfârșit, vor intra și în ziua desăvârșită și glorioasă. Dupăce Domnul a venit la templul său și clasa servului s'a înființat, cei de pe pământ au înțeles mai bine și calea vieții, ca până acuma. Ei acuma văd, că Dumnezeu nu aceia a poruncit, ca unii oameni să-și desvolte un caracter desăvârșit, ca apoi să-i poată duce în cer. Ci intrarea lor în gloria cerească atârnă de predarea lor desăvârșită față de Dumnezeu și de împlinirea legământului lor cu seriozitate și cu bucurie, în care legământ au fost chemați de Dumnezeu. Ei se împărtășesc acuma de vedenii despre Dumnezeu și gloria împărăției sale și ei cu bucurie cântă în fața lui cântarea cea nouă. Profetul așa arată pe serv, cași cum zice: „Imi vei arăta cărarea vieții; înaintea feței tale sunt bucurii nespuse și desfătări vecinice în dreapta ta.” (Vers 11) Dumnezeu într'adevăr a arătat „servului” său cărarea vieții.

„Servul” stă acuma în fața lui Dumnezeu deoarece se află în biserica lui Dumnezeu. Bucuria lui este deplină, deoarece se bucură în putere deplină. (Isaia 61 : 10) Iehovă a pregătit poporul lui său, în fața dușmanilor săi, ospăț mare, și paharul „servului” se revarsă de belșug. Uleiul bucuriei este pe capul său, și inima sa este plină de fericire. (Psalm 23 : 5) Cu toatecă ei se bucură din toate puterile lor, totuși legământul arată, că aceasta nu este aceia bucurie desăvârșită, care va fi atunci, când vor ajunge la schimbarea cea minunată. Profetul mai adaugă: „desfătări vecinice sunt în dreapta ta.” „Servul” se află acuma în dreapta lui Dumnezeu; se bucură de harul său, și El este unealta aceia, pe care Dumnezeu o folosește pentru executarea lucrurilor sale. Dacă vă sta cu credincioșie în această stare până la sfârșit bucuria lui, care a început abia acuma, nu va înceta niciodată.

„Psalmul 16 mai mult înseamnă pe seară „clasei servului” decât însemnarea istorică desoară Isus Christos. Această profeție s'a împlinit cu hotărâre asupra lui Isus Christos, dar se poate vedea că aceasta se împlinește și asupra „clasei servului”, membrele corpului. Scriptura a fost scrisă pe scama membrilor corpului de pe pământ, și s'a scris încă cu mult timp înainte în scopul mângăierii și încurajării lor, ca să steie tari în speranțele lor. (Romani 15 : 4) În măsură ce clasa servului vede frumusețea crescândă a cuvântului lui Dum-

nezeu ce se descopere, recunoaște și accia, că bunătatea mare a lui Dumnezeu păzește lucrul mânilor sale, cu bucurie începe la răntarea nouă și cu mare bucurie și însufletire o cântă Domnului. **Întrebări pentru studiul berean**

1. Pentru ce se bucură Iehova de servul său? Cine este servul?
2. În care parte a drumului se află poporul lui Dumnezeu, pe cărarea care duce la miezul zilei? Ce scop are lumina mai mare de care se împărtășește acum clasa servului?
- 3, 4. Ce relație se află între viața și activitatea lui Ioan Botezătorul și a lui Isus Christos, și între împlinirea profețiilor? Cum se arată aceasta în împlinirea psalmului 16?
- 5, 6. Care este lucrarea cea mai importantă în hotărârea lui Dumnezeu, pe care a descoperit-o omenirii? Cum va fi făcută aceasta?
7. Cine a spus psalmul 16:17? Pentru cine? Explică expresiunea „păzește-mă — cum este folosită aici!
8. Arată predarea și relația accia iubitoare, pe care le exprimă versurile 2, 3 și exprimă aprobarea lui Iehova față de rămnășită!
- 9, 10. Descrie faptele ce s'au întâmplat, despre cari Scriptura vorbește ca despre „păcatul lui Ieroboam” și „păcatul Samariei”!
- 11—13. Ce fapte arată clar, că în trecut toți accia, cari s'au susținut de creștini, cum s'au închinat idolilor, fapt ce ține și acum?
- 14, 15. Când s'au descoperit aceste lucruri în mare măsură? Pentru ce s'a întâmplat aceasta? Cum va privi

Domnul jertfele acestora, cari se cuprind în această clasă? Cum dovedește aceasta stăruia lor actuală?

- 16, 17. Explică versul 5 al acestui psalm! Ce înscamnă sorțul? Cum a căzut acela într'un loc frumos și pentru cine?
18. „Binecuvîntez pe Domnul”, cum face aceasta „servul”? Cum a fost „sfătuit”?
19. Explică expresiunea: „Și noaptea mă îndeamnă rărunchii mei.”
- 20—22. Arată, că versul 8 se poate aplica la „clasa servului”. Citează alte texte, cari exprimă încrederea necălită a „servului” față de Dumnezeu.
23. Arată împlinirea profeției: „Nu vei lăsa în Seol sufletul meu.”
- 24, 25. Ce putem privi de explicare scripturală a următoarelor cuvinte: „Căci tu nu vei lăsa pe cuviosul tău să vadă putrezirea.”
- 26, 27. Ce legătură are versul 10 a psalmul 16 cu Apocalips 14:13, I Corinteni 15:51—53 și I Tesalon. 5:23.
28. Arată ce legătură este între „cărarea vieții” (Psalm 16) și ziua desăvârșită” (Proverbe 4:18). Cui arată Dumnezeu calea vieții? Cum și pentru ce se întâmplă aceasta?
29. Ce se înțelegem sub expresiunile: „Înainte feței tale”, „bucurii nespuse”, „în dreapta ta” și „desfătări” din versul 11?
30. Cum răspund la aceasta accia, cari într'adevăr fac parte din clasa servului, când înțeleg mai lămurit cuvântul lui Iehova și bunătatea lui iubitoare?

W. T., 15. Aprilie 1930.

Pace și nenorocire

„Cel ce face lumina și crează întunerecul, cel ce face pacea și crează răul, Eu Iehova fac toate acestea.” — Isaia 45:7.

Partea I-a

IEHOVA este Dumnezeul păcii. Cuvântul său spune: „Iar Dumnezeul păcii va zdrobi îndată pe Satan sub picioarele voastre.” (Romani 16:20) Aceste cuvinte cuprind în sine și cugetările, că El este Dumnezeul războiului, deoarece duce război împotriva lui Satan, și că va nimice pe Satan cât și pe organizația sa. La strigătele poporului său apăsător, Dumnezeu își exprimă mânia sa dreaptă față de apăsător: din acest motiv este El numit de Dumnezeul războiului (Domnul oștirilor). (Iacob 5:4) Iehova s'a luptat în interesul poporului său Izrael, și la timpul său se va lupta pentru accia, cari se în de organizația sa. (II Cronica 20:15; Psalm 110:5, 6) Scriptura declară cu hotărâre și accia, că Iehova va binecuvînta pe poporul său cu pace (prosperare). (Psalm 29:11) Împărăția sa va aduce pace tuturor popoarelor de pe pământ după războiul cel mai mare dintre toate câte au fost, va fi trecut, și pacea pe care o va aduce atunci, va ține în vecie. — Psalm 72:3—7; Isaia 2:4.

Războiul și pacea cu toate că sunt două principii contrare, dar nu există nici o contradicere în faptul, că Iehova este Dumnezeul războiului și și al păcii. Și pacea, ca și războiul are timpul și ocazia sa. „Toate își au vremea lor, și fiecare lucru de sub cer își are ceasul lui. Iubitul își are vremea lui și urâtul își are vremea lui; războiul își are vremea lui și pacea își are vremea ei.” (Eclesiast 3:1, 8) Când creaturile sale dovedesc o purtare contrară cu legile sale, Iehova este nevoit, ca la timpul său și în felul său binevăzut să poarte război împotriva lor. Când creaturile sale doresc să-i fie spre plăcere urmând căile prescrise de Dumnezeu, face pace cu dânșii.

Iehova este bun și cărările sale drepte. (Psalm 25:8) Dela El se pogoară toate darurile bune și desăvârșite. Textul sus amintit cu toate acestea nu arată contradicere. „Cel ce face pacea (propășirea), și crează răul (necazul, restrîștea).” Cuvântul „restrîște” (lovitură) din Cornilescu, atât în traducerea engleză, cât și în cea românească.

scă Nițulescu este tradus „rău“; articolul de față îl tratează în acest din urmă înțeles. Inșă „răul“ amintit în acest înțeles nu înseamnă păcat, ci lovitură, nenorocire, lucru neplăcut. Deoarece acest text a fost interpretat greșit, ca urmare Dumnezeu a fost arătat în mod fals. Unii au învățat simplu, că Iehova Dumnezeu nu poate crea „rău“. Înaintea acestora, chiar interpretarea greșită a cuvântului „rău“ — (necaz) — produce greutate.

* Autorii dictionarelor lumești, cuvântul acesta îl tâlmăcesc decădere morală, lucru nelegiuit. Natural, că Dumnezeu nu ar putea crea sau face vre'un lucru imoral, sau nelegiuit, deoarece toate lucrurile lui Dumnezeu sunt desăvârșite." (V Moise 32 : 4) Autorii lumești ai dictionarelor, nu totdeauna pot să stabilească potrivit înțelesul cuvintelor biblice, deoarece nu cunosc pe Dumnezeu nu au spiritul lui, prin urmare nu pot să priceapă nici cuvântul sau. Dumnezeu este tălcuitorul său propriu, și dacă Scriptura o studiem cu spiritul lui Christos, recunoaștem, că toate explicațiile Bibliei sunt consecvente: conii lui Dumnezeu cu ajutorul spiritului său vor fi în stare să ajungă la definițiuni potrivite.

Explicarea „răului“ (necazului)

* Nițulescu așa traduce acest text: „Cel ce face lumina și crează întunerecul, cel ce face pacea și crează răul (nenorocire, restriște, Rotherham, Elberfeld, și Cornilescu). Fără îndoială Dumnezeu poate să facă necaz (nenorocire, lovitură), deoarece chiar cuvântul său spune aceasta. Intre necaz (adecă răul în acest înțeles) și un lucru imoral, există o mare deosebire. În înțelesul Scripturii, expresiunea „rău“ folosită în acest text înseamnă nenorocire, lovitură, necaz, soartă rea, lucru dăunător. Deci „răul“ nu totdeauna înseamnă decădere morală (imoralitate).

* Moartea este un lucru foarte rău. Aceasta este contrarul vieții, și pe nimenca nu poate să-l ajungă un mai mare necaz (rău, lovitură, pagubă), decât pierderea vieții. Afară de acestea moartea produce mult necaz, durere și jale între rudeniile rămase. Iar pedeapsa morții Dumnezeu a stabilit-o pentru călcarea legii sale. (I Moise 2 : 17) Prin aceasta El nu a săvârșit nedreptate, ci dimpotrivă a umblat drept, când a stabilit cea mai aspră pedeapsă pentru călcarea legii sale cu voința. El a creat pe om, și lucrul său a fost „bun“. (I Moise 1 : 31) Dumnezeu a voit, ca să nu ajungă nici un necaz (rău) pe creatura sa, omul; pentru aceasta i-a poruncit, ca să nu se atingă de fructul unui anumit pom; a spus, că călcarea cu voia a legii sale va aduce moartea pentru dânsul. Răul (necaz, lucru păgubitor) pe care Dumnezeu l'a creat prin sentința sa, și care s'a lăsat atât de tare asupra lui Adam, nu a fost o faptă nedreaptă, ci a fost dreaptă. Aceasta a constituit o pedeapsă dreaptă pentru călcarea cu voia a cuvântului lui Dumnezeu. Aplicarea dreaptă a acestei legi a adus asupra lui Adam și a urmașilor lui cea mai

mare nenorocire (a fost pe seama lor cea mai mare lovitură), și multă durere și tristețe a produs care s'a lătit asupra omeniri întregi.

* Dupăcum spune Scriptura, Dumnezeu a creat lumina, aceasta a creat-o pe seama celor cu purtare dreaptă. (Psalm 97 : 11) A făcut întunerecul, de care se vor împărtăși aceia, cari încontinuu săvârșesc păcate cu voința. (Psalm 82 : 5—7; 107 : 10; Iuda 13; II Petru 2 : 4) Inșă întinde mâinile sale asupra celor supuși (ascultători) și îi împărtășește de binecuvântări. (Psalm 84 : 11) „Iehova cercă pe cel drept, iar pe cel nelegiuit și pe cel ce iubește silnicia, urește sufletul său. El va face să ploaie peste cei nelegiuiți fulgere și peticioasă; vânt arzător va fi partea paharului lor. Căci drept este Iehova, dreptate iubește El, drept îi văd fața lui.“ — Psalm 11 : 5—7.

* Iehova a descoperit lămurit înaintea poporului lui Izrael această regulă dumnezeiască, când i poruncit lui Moise, ca să arate fiilor lui Izrael condițiunile legământului. Dacă acest popor ar fi pășit legile sale, și ar fi ascultat de cuvântul său, s'ar fi bucurat de bună stare și binecuvântare; și în caz de nesupunere, trebuia să vie asupra lor răul (lovitura). „Iată! Eu astăzi pun înaintea ta binele și viața, moartea și răul (pedeapsa, lovitură). Că îți ordon astăzi, ca să iubește pe Iehova Dumnezeul tău, să umbli întru căile lui și să păzești ordinele lui și judecățile lui, ca să trăiești și să te înmulțești, și ca Iehova Dumnezeul tău să te binecuvinteze în pământul, în care, întri ca să stăpânești. Dar dacă inima ta se va întoarce, și tu nu vei asculta, și tu te vei amăgi și te vei prosterni înaintea altor zei și lor le vei servi. Eu vă mărturisesc astăzi, că voi într'adevăr veți peri, și că veți fi multe zile în pământul pentru care trec Iordanul, ca să întri într'ânsul și să-l stăpânești.“ — V Moise 30 : 15—18.

* Dupăce Dumnezeu a comunicat legea Evreilor — așa dupăcum a fost cuprinsă în legământ — au început să murmure și Moise le-a spus, că mei târziu va veni asupra lor răul (lovitură), și încă prin mâna lui Dumnezeu. (V Moise 31 : 27—28) Dumnezeu adeseori a făcut atent pe poporul lui Izrael prin profeții lui, că îl va pedepsi pentru păcatele lui cu rău (lucruri păgubitoare). (Ieremia 6 : 19) Evreii erau poporul de legământ al lui Dumnezeu, și ei au fost obligați pe baza punctelor legământului la supunere și serviciu față de Dumnezeu. Pentru faptele lor rele a dus Dumnezeu asupra lor lovituri sau rău. „Și ei părăsiră pe Iehova și serviră lui Baal și Astarteelor. Și mâna lui Iehova se aprinse asupra lui Izrael și El îi dădu în mâna prădătorilor, cari-i prădară și-i vându în mâna neamicilor lor de prin prejur; și nu puteau sta înaintea neamicilor lor. Ori încolo mergeau, mâna lui Iehova era asupra lor și rău, dupăcum a vorbit Iehova, și dupăcum Iehova s'a jurat lor; și ei erau strâmtorați foarte.“ — Iud. decători 2 : 13—15.

"Natural, nu se poate afirma, că Iehova a procedat greșit când a pedepsit pe Evrei pentru călcarea legământului lor. Aceasta a fost o faptă dreaptă, și nu nedreaptă, deoarece au călcat cu voința contractul lor solemn, ce l-au încheiat cu Iehova. Răul (necazul), care a venit asupra lor în urma neascultării lor, Dumnezeu l-a creat, și atunci, când acest necaz (rău) l-a adus asupra Evreilor, a procedat pe drept.

"Ce scop a urmărit Iehova, când a adus răul asupra Evreilor? Oare numai a dorit să le facă cunoscut răul (loviturile), ca să cunoască urmările rele ale răului? Nu, nu aceasta a voit. Scriptura declară hotărît, că „fii lui Izrael au făcut rău în ochii lui Iehova,” întrucât s'au întors dela Dumnezeu și au servit pe Diavol. (Judecatori 2 : 11) Fapta lor rea a fost un păcat urit, deci a fost o fărâdelege. Pe baza condițiilor legământului, Evreilor le-a fost promis în caz că țin legea, viață, dar li s'a comunicat și aceea, că în caz de călcare cu voința a legii, îi așteaptă moartea. Singura cale, pe care cineva poate să primească și să se bucure de viață vecinică, este cunoștința lui Dumnezeu și servirea lui. Când Evreii au călcat legământul, prin aceasta și-au bătut joc de ocazia ce li s'a dat pentru câștigarea vieții. Numele și cuvântul lui Dumnezeu stăteau în legătură cu aceasta. Dumnezeu numai binele lor a voit, atunci, când le-a arătat că El este singurul adevărat Dumnezeu și dătător de viață. Când Dumnezeu a adus rău (mizerie) asupra Evreilor, nu a procedat din egoism, ci din iubire față de dânșii și în scopul, ca să câștige vază cuvântului și numelui său. El a dorit să știe, că cciace doresc atât de mult, viața și fericirea, nu o pot primi dacă ei urmează și se închină Diavolului.

"Legea lui Dumnezeu pentru Evrei a fost exprimată prin următoarele cuvinte: „Să nu ai altă zeu afară de mine.” Porunca lui sună: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău și cu toată puerea ta.” Făptuirea cu voința împotriva cunoștinței exprimate atât de lămurit și hotărît a legii, a descoperit în față adevăraților Izraeliți uriciunea păcatului. Păcatul constituie călcarea legii lui Dumnezeu; cel ce cunoaște legile și poruncile sale și cu toate acestea le calcă cu voința, aceasta cu atât mai mult împovărează și descoperă fărâdelegea înaintea tuturor. În Romani 7 : 12—14, aceasta constituie argumentele apostolului Pavel. Evreii s'au învoit că se vor supune legilor și poruncilor lui Dumnezeu, dar prin faptul, că au apucat o altă cale, au stricat legământul lor solemn, precum și legea și porunca lui Dumnezeu. Dumnezeu pentru astfel de fărâdelegi și în interesul lor a adus asupra lor răul; și răul, pe care l-a creat astfel a fost îndreptățit.

Rău și nedreptate

"Este mare deosebire între rău (necaz) și păcat (nedreptate). Orice nedreptate sau faptă păcătoasă este răutățe (necaz), dar nu orice rău

(necaz, lovitură) este păcat. Fapta nedreaptă este totdeauna păcat, și de obicei aduce necaz (rău, lucru păgubitor) altora. Executarea dreptății este dreaptă și adeseori produce rău (necaz, lucru păgubitor) aceluia, față de cari dreptatea se execută. Păcatul sau fapta păcătoasă totdeauna cu nedreptatea și în legătură. Din executarea dreptății poate să rezulte rău (necaz, lucru păgubitor). Însă executarea precisă a dreptății niciodată nu înseamnă păcat. Iehova este Dumnezeu drept. (I-saia 45 : 21) La El tronază dreptatea. Dreptatea și judecata sunt temeliiile tronului său. Indurarea și adevărul merg înaintea ta." (Psalm 89 : 15) Din executarea dreptății față de creaturi, asupra celui nelegiuit în consecință trebuie să vină suferință și jale, deci (necaz lucru păgubitor). Aceasta însă nicidecum nu înseamnă o faptă nedreaptă. Ci mult mai mult întărește declarația Scripturii, că Dumnezeu crează necazul (răul) pe seama celor nelegiuiți.

"Dreptatea înseamnă un lucru drept și în deplină armonie cu Igea lui Dumnezeu. Judecata înseamnă o astfel de sentință judecătorească, pe care o deliberază o persoană, care este autorizată la aceasta. Când Scriptura declară, că temelia lui Dumnezeu este „dreptate și adevăr”, aceasta înseamnă, că toate hotărârile, sentințele judecătorești ale lui Dumnezeu sunt drepte; aceasta este drept încă și în cazul, dacă executarea dreptății în urma sentinței judecătorești aduce suferință și întristare asupra nelegiuitului, deci se naște rău (lucru păgubitor). Numai Iehova Dumnezeu are drept să înzestreze pe altcineva cu slujba judecării. Pe când în Izrael, organizația sa a înzestrat pe unii cu această slujbă, a poruncit, că nu trebuie să se facă deosebire între persoane. „Și să nu căutați la față în judecată; precum pe cel mic, așa și pe cel mare să'l ascultați; de nimenea să nu vă temeți, că judecata este a lui Dumnezeu; și cauzele cari vă vor fi prea grele, aduceți-le la mine și Eu le voi asculta.” — V Moise 1 : 17.

"Orice sentință sau deciziune judecătorească, precum și executarea ei pornită din ură, nelegiuire sau pornire rea, este nedreptate și păcat (rău în înțelesul decăderii morale). Față de aceasta însă, orice sentință sau deciziune judecătorească, pe care o aduce și execută o autoritate îndreptățită, pe baza dreptății conștiințioase, este dreaptă și în cazul acela, dacă produce suferință (necaz, lucru rău, păgubitor) nelegiuitului. Deoarece și executarea sentinței drepte aduce suferință sau necaz, prin urmare cu toatăcă este un lucru rău, păgubitor (lovitură), totuși este în armonie cu legea lui Dumnezeu. Cu toate acestea astfel de sentință sau deciziune numai o persoană îndreptățită poate să aducă și s'o execute.

"Evrei erau poporul lui Dumnezeu, organizația sa aleasă, și au fost învățați despre adevăr. Cciace a pretins dela ei Dumnezeu, o pretinde și dela alții, dela toți aceia, pe cari îi aprobă, anume, să face dreptatea, a iubi îndurarea și a umbla

umilit cu Dumnezeu tău." (Mica 6 : 8) Popoarele au format națiuni, au adus legi, au înființat judecătorii, au adus sentințe, le-au executat, dar au neglijat să le facă aceste pe temelii drepte, și anume pentru că sunt nedesăvârșite și deoarece popoarele și națiunile de pe pământ au stat sub controlul Diavolului; și stau și până în ziua de azi. Când pe pământ se va introna împărăția lui Dumnezeu, atunci Christos, regele va fi judecătorul drept, care va proceda drept; și toate hotărârile sale vor fi bazate pe legalitate și dreptate. (Isaia 11 : 4) Toate sentințele vor fi drepte, însă pe seama celor nelegiuiți va însemna rău, necaz lucru păgubitor. — Psalm 145 : 20.

¹² Aducerea sentinței și executarea ei sau încrederea judecării și executarea ei, din care rezultă necaz (rău) atunci când judecătorul nu este autorizat, este nedreptate (păcat). Este deci clar, ca o judecată sau pedepsă, adusă de un individ, fără să aibă drept la acesta, care produce rău (mizerie) este nedreptate (păcat), dar o lovitură (rău, mizerie, lucru păgubitor) rezultată dintr-o judecată făcută din partea unui individ autorizat, este lucru drept și potrivit, însă orice judecatorie și judecată, ce se contrazice cu legea lui Dumnezeu, sau oșle făcută și executată contrar, este nedreptate și păcat (rău în înțelesul imoral al cuvântului). Astfel din aceasta, reesă, cât de importantă este cunoașterea lui Dumnezeu și a legii sale, și că este lipsă de ascultare față de dânsul.

Necaz

¹³ Necazul (lovitura) răul deaceia este un lucru păgubitor, deoarece aduce suferință, mizerii și pagubă acelor, asupra cărora vine. Dumnezeu a lăsat să cadă la anumite timpuri asupra anumitor popoare, necaz (lovitură), dar aceste lovituri totdeauna erau fapte legale. Poporul ales al lui Dumnezeu, Evreii locuiau în Egipt. Dumnezeu a fost foarte milos față de Egipteni, când i-a scăpat de foamete în timpul secetei. Din această cauză, și deoarece poporul lui Dumnezeu petrecea în Egipt, Egiptenii și stăpânitorii lor aveau o ocazie, ca să cunoască pe marele Iehova Dumnezeu și numele său. Egiptenii însă au apăsă pe poporul lui Dumnezeu, și au căutat să le îngreuneze sarcinile. Prin urmare purtarea Egiptenilor față de Evrei a fost un lucru rău, imoral.

¹⁴ Dumnezeu a ascultat suspinele Evreilor, și a trimis pe Moise și pe Aron la domnitorul Egiptului, ca să-i ceară eliberarea Evreilor. Faraon a respins această cerere și plin de mândrie a zis: „Cine este Iehova ca să ascult de cuvântul său?” Pentru aceasta Iehova a adus asupra Egiptenilor diferite plăgi și nenorocire (lucruri rele și păgubitoare), iar în sfârșit a nimicit puterea Egiptenilor în marea Rosie, și a sfărâmat domnia lor. Acest necaz a fost o mare lovitură asupra Egiptului, dar cu toate acestea a venit asupra dânsilor pe drept. Pentru ce a lăsat Dumnezeu să se abată asupra lor acel rău? A voit să-i convingă de uriciunea păcatului? Sau numai mânia sa a voit să

o reverse asupra lor (să se răzbune)? La această întrebare răspunsul potrivit ni-l dă Domnul, în cuvintele sale pe care le-a însemnat, când a zis: „Cine este ca poporul tău ca Izrael: Popor unic pe pământ pentru care s'a dus Dumnezeu ca să-l răscumpere făcându-și un nume?” (II Samuel 7 : 23) Satan, dușmanul a defăimat numele lui Iehova, a întors popoarele dela El, iar pe aceia, cari trebuia să cunoască mai bine lucrurile acestea, i-a făcut să provoace pe Dumnezeu. Iehova a comunicat hotărîrea sa, că vrea să facă numele său renumit în omenire, și la timpul și modul său bine-venit a curățit (justificat) pe deplin numele și cuvântul său.

¹⁵ Când Evreii înaintau în pustiu spre Canaan, Amalechiții, cari făceau parte din organizația Diavolului li s-au opus. Amalechiții se trăgeau din Esau, deci erau neamuri cu Evreii, și trebuia să știe, că Evreii sunt poporul ales al lui Dumnezeu. Că știau aceasta se poate presupune; și totuși le-au făcut rău cu voința. Mai târziu Dumnezeu a trimis pe Saul regele Izraeliților cu oaste, ca să-i stărpească. Cea mai mare parte a Amalechiților au fost omorâți. Aceasta era rău sau lovitură asupra Amalechiților; însă s'a întâmplat pe drept, deoarece Amalechiții s-au purtat rău față de Izraeliți, poporul ales al lui Dumnezeu, au defăimat numele sfânt al lui Dumnezeu și s-au străduit să steie în calea scopurilor lui Dumnezeu. Însă față de Cheniți Dumnezeu a fost milos, deoarece și ei au fost inimoși față de poporul său Izrael, prin care fapt ei au cinstit numele lui Iehova. — Samuel 15 : 2—7.

¹⁶ Oastea asiriană s'a prezentat înaintea Ierusalimului și a defăimat numele atotputernicului Dumnezeu. Asirienii s-au închinat Diavolului, și erau uneltele Diavolului pentru defăimarea numelui lui Iehova, și pentru înstreinarea poporului dela Dumnezeu. Delegația, care s'a arătat înaintea Ierusalimului, s'a opus lui Iehova și în tot felul a căutat ca să întoarcă pe Izrael dela Dumnezeu și dela legământul lor. Atunci Dumnezeu a adus o mare lovitură asupra oastei asiriană. A trimis afară pe îngerul său și într'o noapte a nimicit 185 000 dintr'ânșii. (Isaia 36 : 37) Această lovitură a fost un lucru rău, dureros, dar a venit asupra lor pe drept; deoarece aceasta a țintit păstrarea numelui lui Iehova între creaturile sale.

¹⁷ Iehova Dumnezeu a adus și asupra locuitorilor Sodomei și Gomorei mare necaz, și acesta a fost un lucru rău, stricacios pe seama dânsilor; însă considerind motivele de mai sus, nimicirea lor asemenea a fost un lucru drept (legal). Nu se poate spune, că Egiptenii, Asirienii, Amalechiții, locuitorii Sodomei și Gomorei au fost nimiciti deoarece tot sub osânda morții erau. Doară ei n'au fost niciodată judecați la moarte, deoarece niciodată nu, au fost ascultați de judecător și niciodată judecați. Ei numai că s'au născut în păcat, deoarece erau urmașii lui Adam, care a fost osândit la moarte. Ei pentru aceia au stat sub osândă, pen-

trucă au fost lipsiti de favoarea lui Dumnezeu. Iar dacă din această cauză au fost nimicii, atunci trebuie să așteptăm aceea, că Dumnezeu asemenea va nimici pe toți, deoarece tot copilul s'a născut în păcat. (Romani 5 : 12) Deci la această întrebare nu poate veni în socoteală nedesăvârșirea Amalechitilor, Egiptenilor, Asirienilor și a Sodomitilor.

22 Aceste popoare s'au întors dela Iehova Dumnezeu, și s'au închinat Diavolului. S'au dușmănit cu poporul lui Dumnezeu și au adus ocară asupra numelui sfânt a lui Dumnezeu: Dumnezeu-i-a nimic în interesul și spre binele omenirii în general. Din această cauză s'a coborât în Egipt, ca să-și câștige un nume, și numele său să-l păstreze atât timp între omenire, până când sosește timpul său hotărât, ca să-l curățească cu desăvârșire. Așa a voit, ca poporul să știe, că nu Satan este cel atotputernic, ci numai singur Iehova Dumnezeu. Faptul, că Iehova a făcut să cadă Egiptenii și alții, arată aceea hotărâre a sa că la timpul său hotărât va nimici cu desăvârșire organizația Diavolului, ca întreaga lume a creațiunii să cunoască; că singurul Iehova este Dumnezeu adevărat cuvântul său este adevăr și numai prin numele său se poate câștiga viața.

Nenorocirea lui Izrael

23 Organizația tipică a lui Dumnezeu a constituit-o poporul Izrael. Dumnezeu printr'ânsii a preumbrit scopurile sale. Pe ei i-a ales, numele său lor l-a încredințat — sub condiția că vor fi ascultători — ei au format comoara lui, deosebiți de toate neamurile. (II Moise 19 : 5, 6) Între națiunile din jur ei au format poporul lui Dumnezeu; ei au fost reprezentanții lui Dumnezeu, și au stat de partea lui Iehova. — Celelalte națiuni erau sub controlul Diavolului, au exercitat religie diavolească și au defăimat numele lui Iehova. Cu timpul însă au devenit necredincioși, au murdărit numele lui Iehova și au urmat zei streini; atunci s'a întâmplat, că Iehova Dumnezeu a adus mare nenorocire asupra dânsilor. Orașul lor l'a făcut una cu pământul, și după măcelul mare pe rămășița poporului i-a dat de prizonieri altei țări streine. I-a pedepsit pentru numele său. (Ieremia 44 : 26-28) Iehova a promis, că la timpul său va restatornici pe Izrael pentru numele său, și va arăta tuturor națiunilor, că El este singurul adevărat Dumnezeu, și afară de dânsul altul nu mai este. — Ezechiel 36 : 21—23.

24 Nenorocirea, care s'a abătut asupra lui Izrael, era o mare lovitură (rău, lucru păgubitor) asupra acestui popor, dar cu toate acestea a fost o pedeapsă dreaptă bine meritată; a fost sortită pentru fărâdelegea lui Izrael, și executată mai cu seamă pentru justificarea numelui lui Iehova. Întrebarea de discutat era și atunci aceea, care este și aci: Iehova sau Satan, care din doi? Iehova nu l'a împiedecat pe Satan în calea sa nelegiuită; și nici pe oameni nu i-a împiedecat să nu urmeze pe Diavol. Dar din timp în timp a adus asupra anu-

mitor popoare rău, nenorocire, ca oamenii să nu uite de tot de numele său; aceasta o face spre binele acelorora. Prin urmare orice rău (lovitură, necaz) ce a adus Dumnezeu asupra creaturilor sale, fie pedeapsă personală — sau în formă de catastrofe ce s'au abătut asupra popoarelor întregi, în totdeauna a fost legal și drept.

25 Evreii cari erau poporul de legământ al lui Dumnezeu — și erau răspunzători față de El, au meritat mai mari muștrări pentru murdărirea numelui lui Iehova. Așa a vorbit către dânsii: „Ascultați cuvântul acesta, pe care l'a zis Iehova asupra voastră fiilor lui Izrael; asupra a tot neamul pe care l'am scos din Egipt, zicând: Numai pe voi v'am ales dintre toate neamurile pământului, deaceia vă voi pedepsi pentru toate fărâdelgile voastre.” (Amos 3 : 1, 2) Orașul Ierusalim a închipuit organizația sa; pentru aceasta a zis: „Au doară se poate ca trâmbița să sune în cetate, fără ca poporul să nu se înspăimânte? Sau să se întâmple vre'o nenorocire în cetate, și să nu o fi făcut Iehova?” (Amos 3 : 6) Cu alte cuvinte Dumnezeu ori a permis, ca să vină pedeapsă asupra poporului său ales, sau El însuși a trimis pedeapsă în scopul executării hotărârilor sale drepte. Păcatul poporului aceluia a constatat în aceea, că au stricat legile și poruncile lui Dumnezeu și au făcut împotriva legământului; acel necaz (rău plagă) din această pricină a fost drept, și judecata, care a fost executată asupra lor, legală.

Căința lui Dumnezeu

26 Scriptura spune, că Dumnezeu simte căință. Citim de exemplu: „Și Domnul s'a lăsat de răul, pe care spusese, că vrea să-l facă poporului său.” (II Moise 32 : 14) „Dar dacă neamul acestu despre care am vorbit astfel, se întoarce dela răutatea lui, atunci și mie îmi pare rău de răul pe care îl pusesem în gând să i-l fac.” (Ieremia 18 : 8) Aceasta nu înseamnă, că prin schimbarea hotărârei sale prin părere de rău, ar exprima nedreptatea intenției sale. Dimpotrivă, aceasta înseamnă că intenția sa de acțiune, Iehova o schimbă spre binele creaturei.

27 Dumnezeu cu drept s'a mâniat pe Evrei, deoarece au ridicat vitel de aur și s'au închinat față lui; aceasta a venit din pornirea Diavolului însă la rugarea lui Moise, Dumnezeu și-a schimbat hotărârea, și nu a nimic pe Evrei, cu toate că avea drept să facă aceasta. Cu o altă ocazie Dumnezeu a încredințat pe profetul Ieremia să comunice, că atunci când El amenință vre-o națiune, și dacă națiunea cutare lasă calea rea, atunci își revrage hotărârea de a-i pedepsi.

Căpetenia răului

28 Căpetenia este o astfel de persoană, care este încredințată cu slujba aceasta din partea lui Dumnezeu sau a oamenilor; o astfel de persoană este autorizată să domnească, stăpânească, adevărat să-și exercite puterea, care i-a fost dată. În orga-

nizația lui Iehova. Lucifer avea imputernicire; era imputernicit pentru un anumit lucru. A fost denumit de îngrijitorul omului. Prin urmare a fost un domnitor numit de Dumnezeu. (Ezechiel 28 : 13—15) A fost înzestrat cu puterea morții. (Evrei 2 : 14) Aceasta înseamnă fără îndoială, că Dumnezeu l'a înzestrat cu puterea, ca să omoare pe om, dacă acela, va călca legea lui Dumnezeu.

²⁰ Lucifer în calitate de imputernicit al lui Dumnezeu avea datoria să execute pe om, dacă acela calcă legea cu voința. Citim despre Lucifer, că era desăvârșit, până când nu s'a găsit nedreptate în dânsul. Aceasta înseamnă, că a deraiat de la legea lui Dumnezeu și a apucat pe calea fără-delegii. Desigur Lucifer s'a hotărît la' accia, că nu se va folosi de puterea sa față de Adam în cazul când va călca legea lui Dumnezeu cu voința, iar dacă Dumnezeu omoară pe Adam, din aceasta va rezulta că Dumnezeu nu poate crea o astfel de ființă care să-și poată păstra neprihănirea față de Dumnezeu. Iar dacă Adam calcă legea lui Dumnezeu iar Dumnezeu nu îl omoară, prin aceasta Dumnezeu devine mincinos în fața tuturor creaturilor sale, și astfel Satan și-a ajuns scopul de a dărâma autoritatea numelui lui Iehova. Planul lui Lucifer era acela, ca să întoarcă creaturile dela Creator, și astfel să-și ajungă scopul dorit, anume, el să fie cinstit din partea creaturilor. Lucifer prin aceasta a devenit domnitorul nedrept sau fărădelege.

²¹ Scriptura nu ne amintește, ca Dumnezeu ar fi dezbrăcat pe Satan de slujba sa. Dimpotrivă, el a avut și pe mai departe în mână puterea morții, deoarece când s'a abătut asupra lui Iov încercarea cea mare, Dumnezeu a poruncit lui Satan, ca să nu'l omoare. (Iov 2 : 6) Nici acum nu avem nici un motiv să presupunem, că Dumnezeu l'ar fi dezbrăcat de această putere. Incepând dela clipa deraierei sale, Satan orice putere a exercitat, a făcut-o pe nedrept. Dumnezeu putea să'l împiedece în aceasta, dar n'a făcut.

²² Dola tragedia din Eden, Satan a devenit căpetenia răului, și a procedat, și procedează și până în ziua de azi împotriva legii lui Dumnezeu. Isus pe când petrecea pe pământ l'a numit de „stăpânitorul lumii acesteia.” (Ioan 12 : 31) Isus a zis, că este dușmanul lui Iehova precum și al său. Scriptura numește pe Satan și de stăpânitorul dracilor, aceasta înseamnă, că el este stăpânitorul sau căpetenia dracilor, sau a celor răi. El mai numește și „domnul stăpânirii aerului” (Efeseni 2 : 2), ceea ce înseamnă, că stăpânește asupra unei mari puteri nevăzută pe seama omului. Că aceasta este într'adevăr așa, o știu toți aceia, cari cunosc adevărul cuprins în cuvântul lui Dumnezeu. Satan, cași domnitorul puterii din aer, are putere ca să producă furtuni, uragane și inundații, precum și alte lucruri asemenea, prin cari multe mizerii a putut aduce asupra omenirii. Când Isus era pe marea Galileană, fără îndoială Satan a pus la cale furtuna, prin care a voit să nimicască pe

Maestru. (Marcu 4 : 37) Furtuna, care a însemnat pericol pentru aleșii lui Dumnezeu, desigur nu Dumnezeu a pus-o la cale. Deoarece Satan avea putere la aceasta, și deoarece în mai multe rânduri a încercat să nimicască pe Domnul, și pentru furtuna de pe marea Galilei tot el este responsabil. Scriptura declară clar și hotărît, că furtuna, care a nimicuit copiii și averea lui Iov, a fost pusă la cale de Satan. — Iov 1 : 12—19.

²³ Furtuni, vânturi, uragane, vârtejuri, inundații, incendii din timp în timp s'au abătut asupra omenirii, producându-i neazuri. Deoarece Iehova nu avea interes, ca să producă pe pământ astfel de catastrofe asupra popoarelor, pentru acestea Satan este răspunzător. Nu avem dovezi la mână, că decând Dumnezeu a înlăturat pe Izrael, poporul său tipic, ar fi pus la cale pe pământ catastrofe, pentru cari ar trebui să fie răspunzător. Scriptura arată cu mult mai lămurit, că la timpul său binevenit, Dumnezeu va pune la cale, războiul său cel înfricoșat, cu care ocazie va justifica (curăți) numele său cu desăvârșire și pentru totdeauna.

²⁴ Oare ce plănuiește Satan prin aceia, că aduce neazuri asupra oamenilor? Așa se vede, că aceste lucruri caută să le pună în sarcina lui Iehova Dumnezeu, și prin aceasta a dorit să înduplece pe oameni să blasteme pe Dumnezeu. Deoarece știm, că Satan a urmărit o oareșcare politică, prin care a căutat încôntinuu să întoarcă pe oameni dela Dumnezeu, și deoarece știm și aceia, că în mintea omenirii s'a gravat convingerea că Dumnezeu pune la cale furtunile, inundațiile și alte rele de felul acesta, putem vedea ușor, că aceste catastrofe formează o parte a planului rău al Diavului, prin care caută să defaima numele lui Iehova și pe oameni să-i întoarcă dela Dumnezeu. Națiunile civilizate au cuprins în legile și contractele lor în formă de concluzie silită, că pentru inundațiile, viscoalele și alte catastrofe, ce se abat din timp în timp asupra omenirii, Iehova Dumnezeu este răspunzător. În aceasta greșesc, chiar și neștiutorii. Pentru catastrofele de acest fel Satan este răspunzător. Isus a prezis, că după terminarea „mărturiei evangheliei împărăției sale”, Dumnezeu va declanșa un mare rău asupra pământului și a locuitorilor lui, pentru curățirea numelui său. Satan fără îndoială își dă silința chiar înaintea acestui timp la aceia, ca încă înaintea acestui timp să înduplece pe fiecare, să blasteme și să se întoarcă dela Dumnezeu.

²⁵ Ființa nelegiuită este o astfel de persoană care mai întâi a fost luminată, dar mai târziu s'a întors dela adevăr, și a apucat o cale greșită. Lucifer era o ființă luminată, puternică. A cunoscut pe Dumnezeu și legea sa. Cu voința s'a răsculat și a devenit nelegiuit. El este stăpânitorul întunericului, domnitorul lumii, (Efeseni 6 : 12) Satan mult rău (necaz) aduce asupra omenirii, și multe suferințe cauzează, relele de acest fel (lucruri rele dăunătoare) sunt nedrepte, deci sunt lucruri făr-

delegi. Oamenii foarte cu greu pot să deosebească relele (lucruri dăunătoare) pe cari Dumnezeu le aduce asupra celor nelegiuiți, ca prin acestea să-și justifice numele, de relele (necazurile) pe care Satan le aduce asupra omenirii pe nedrept în scopul, ca prin aceste să-i întoarcă dela Dumnezeu. Satan a luat în mână controlul asupra organizațiilor omenesti și i-a îndemnat la exercitarea unor obiceiuri rele și la cultivarea religiei Diavolului. El îi face să se închine Demonilor, al căror cap este dânsul. Creștinătatea, sau organizația înghițită sub numele lui Christos, a adus-o sub stăpânirea sa, chiar la începutul vârstei creștine. De atunci începând pe mulți, fie persoane singuratic, cât și organizații i-a folosit și îndemnat în mare măsură la săvârșirea lucrurilor nelegiuite, și gresala a pus-o în sarcina lui Dumnezeu, prin care fapt a adus mari ocări asupra numelui lui Iehova.

În decursul multor veacuri multe crime (nelegiuri) au avut loc pe pământ, și istoria fiecărei națiuni este murdărită de sânge vărsat pe nedrept. Pentru toate aceste Satan este răspunzător. Tot el a cauzat persecutarea multor oameni, și pentru săvârșirea acestor crime a folosit pe niște persoane, cari se mărturiseau de creștini. De pildă a făcut pe poporul creștin cu numele al Americii, ca să aplice legea prohibițiunii (interzicerea beuturilor virtuose), în cursul aplicării acestei legi, au pus la cale în interesele aplicării așa numitei legi morale, toate crimele ce numai se pot închipui. Pe mulți oameni nevinovați au omorât, fiind suspecti că au călcat această lege presupusă morală. Preoțimea urmează politica, că legea prohibițiunii este voia lui Dumnezeu. Prin această unealtă Satan a adus multă ocară asupra numelui lui Dumnezeu, iar pe mulți i-a făcut să se întoarcă dela Dumnezeu.

Dunăcum se vede — a sosit timpul pentru urmașii Domnului Isus Christos și pentru oamenii iubitori de bine, ca să înțeleagă deosebirea între rău (necaz, lucru dăunător), faptă rea, fapte nedrepte (ilegale) și nelegiuite. În timp ce nelegiuirea se tot lățește pe pământ, sunt preoți, cari din gură mare strigă poporului, că lumea tot merge spre mai bine. Pentru aceasta pun oamenii cugetător întrebarea: Invățat-a lumea lecții de folos din necazuri (rău, lucruri dăunătoare)? Experiența este cel mai bun învățător? Este imputernicit un creștin să cauzeze lucruri dăunătoare, rele? Cui a incredințat Dumnezeu puterea judecării?

Întrebări pentru studiul berean

(Urmează)

1. Arată cu citate, că pe drept îl putem numi pe Iehova Dumnezeu războiului și al păcii, și că se pot armonia aceste lucruri.

- 3, 4. Armonizează aceste două lucruri: „Toate cărările lui Iehova sunt drepte”, și cum crează „răul” (necazul)?
- 5, 6. Ce este moartea? În ce scop și de cine a fost creată? Explică dreptatea acestei îngrijiri!
- 7-9. Definește „lumina” și „întunerecul” în înțelesul textului nostru!
- 10-12. Arată intrucât a săvârșit Izrael păcat mare! Arată, că pedepsele pe cari Dumnezeu le-a adus asupra Evreilor, au fost drepte și spre folosul lor!
13. Tratează dreptatea următoarei declarații: „Toate faptele nedrepte sunt păcate (rele), dar nu tot răul (lucru dăunător) este păcat.”
- 14, 15. Ce înseamnă citatul, că „temelia tronului lui Iehova este dreptate și adevăr”? Cine are drept să judece și să execute judecata? Când a înzestrat Moise pe unii în Izrael cu autoritate, ca să judece lucrurile, și pentru ce a accentuat nepărtinirea? Ce este judecata dreaptă?
- 16, 17. Ce pretinde Dumnezeu dela Izraeliți, și dela oricine, care dorește aprobarea sa, conform cuvintelor lui Mica? Intrucât au luat oamenii la inimă această regulă, și pentru ce? Când și prin cine va fi executată dreptatea în măsură desăvârșită, și cum va influența pe oameni?
- 18, 19. Arată acele fapte deosebite, din cari a căzut răspundere asupra Egiptenilor, pentru că au chinat și apăsat pe Evrei! Explică și justifică înțelesul răului (necazului) pe care Dumnezeu l-a adus asupra Egiptenilor, când a eliberat pe Evrei!
20. Arată că nimicirea Amalechiților a fost un lucru drept (legal)! Explică mila lui Dumnezeu față de Cheniți!
21. Explică ce a făcut Dumnezeu cu oastea asiriană! Pentru ce a fost dreaptă fapta sa?
22. Explică ce lovitură a adus Dumnezeu asupra Sodomel și Gomorei! Pentru ce a fost legală procedura sa?
23. Ce a avut de scop Dumnezeu când s'a purtat astfel cu Egiptenii și Asirienii, și ce preumbresc aceste întâmplări?
24. Motivează îngrijirea prețioasă a lui Iehova ce a făcut în interesul lui Izrael! Ce mare rău (necaz) a adus mai târziu asupra lui Izrael și pentru ce? Ce are de scop cu Izrael și pentru ce dorește să procedeze astfel cu dânsii?
- 25, 26. Arată principiul de bază care justifică cu desăvârșire pe Iehova, că în trecut a adus anumite plăgi asupra anumitor popoare!
- 27, 28. Explică și tratează, ce să înțelegem sub expresiunea, că Dumnezeu s'a călț de „nenorocirea” (răul, lovitura) de care a vorbit!
- 29, 30. Cine a fost Lucifer? Descrie slujba lui de stăpânitor și cum a abuzat de slujba sa! Din ce se poate cunoaște după căderea sa?
- 31, 32. Descrie situația actuală a lui Satan ca stăpânitor! Arată intrucât i-se cuvin titlurile: „stăpânitorul lumii acesteia” și „stăpânitorul puterii din aer”.
- 33, 34. Explică nenorocirile, cari au venit asupra omenirii după căderea lui Izrael!
- 35, 36. Descrie ce activitate desfășură Satan, prin ce este evident, că se poate numi pe drept, „cel rău” (nelegiuit)!
37. Pentru ce est important azi, când răutatea” (în înțelesul decăderii morale), „nedreptatea” și „imoralitatea” covârșeste, ca să cunoaștem deosebirea clară în aplicarea acestor expresiuni.

W. T., I. Martie 1930.

Ruga mea

„Altețu în pământul
Egiptului, simbol
al celui jertit de laudă
la buzele?”

Vezi și stâlpul, stând jalnic
Pe temelia vecinică;
La botarul Egiptului
În „zina accia”?

Vezi cum se șbat valurile
Și marea furtună,
Cu forțele lor grozave,
Ca să răstoarne?

Dar cel ce l'a întemeiat
E Atotputernic,
Al său martor e ocrotit,
Nu-i strică nimic!

Scrisori interesante

Prin conlucrare cu credincioșie

Iubite frate Rutherford!

Această scrisoare am scris-o și trimis-o după o precugetare și rugăciune temeinică; te asigur, că nu vreau să mă scuș, nici nu vreau să mă apăr, numai vreau să mă exprim.

Când am abzis de onoarea de bătrân al adunării din Los Angeles, nu mi-a fost deloc în gând să mă despart de Societate sau de lucrarea condusă de ea. Cu aceasta nu mă puteam împăca! Eu așa am văzut că împrejurările au adus cu sine că trebuia să abziez și desi se pare ciudat, am voit să incerc imposibilul. Chiar și atunci când am dorit să mă alătur altei adunări care era deja formată, din inimă și prin fapte am voit să contribui la serviciu. In curând am observat greșala ce am făcut, iar acum văd cu mult mai clar ce mare greșală am făcut. Acum însă în grabă vreau să-mi întorc pașii, încă înainte de ce prăpastia ar fi mai mare.

Acum, am recunoscut lămurit situația, și văd că aceasta s'a produs îndeosebi pentru aceea, că nu am luat parte la lucru.

Eu iubesc adevărul și pe Domnul, ceiace vreau să documentez prin aceea, că cu toată inima voi părtini lucrul și cu bucurie vreau să iau parte la lucru cu tine și cu toți frații mei; voi dăre, și sper, că Domnul mă va primi milos și va arăta harul său față de mine.

Al tău frate sincer

Ernest D. Sexton, Kalif.

Iubite frate Rutherford!

Despre șcădintele trupești a scris apostolul Pavel „Cine este Pavel și Apolos? ei sunt numai niște servi prin cari ați cunoscut credința!” Iar după judecătorul Rutherford: „Nu există om pe pământ cărui i s'ar cuveni merit pentru adevăr și pentru descoperirea lui”, ceiace Pavel completează: „Ca nici un trup să nu se mândrească înaintea lui.”

Pe când iau seama la aceste cuvinte înțelepte, atenția ta vreau s'o îndrept asupra cărților noi, și anume din punctul de vedere al unui cititor sincer. Ascultă te rog.

Importanța și puterea de cultură al acestor cărți o ridică în mare măsură faptul, că aceste tratează pe față instituțiile, organizațiile, regulile și atitudinea civilizației moderne.

Din punctul de vedere al minții sănătoase, sub conducerea Bibliei, al cuvântului lui Dumnezeu, cu sinceritate și cu curaj arată oamenilor starea tulbură a lumii, cauzele ei și leacul. In istoria oamenilor nicicând nu au mai fost scrise și răspândite astfel de cărți, și nici nu era cu putință. Atitudinea acestor cărți a profetit-o Maleahi in 3 : 5.

Aceste cărți arată pe față și cu curaj starea nemulțumită a lumii, crimele ce sporesc nebunește, nelegiuirea instituțiilor religioase, sociale, indu-

striale și financiare ale secolului nou, și conduita greșita a acestor instituții, și pungășia ce o face conducătorii și administratorii.

Pe drept acuză pe Satan, ca pe cel mai înalt cârmuitor al stăpânirilor și domnitorilor apăsători și risipitorul celor mai scumpe bunuri omenești, care a supus omenirea în jugul puterilor aduse în existență de dânsul, și li ține închiși. (Ezechiel 28 : 17; Isaia 14 : 16, 17) Aceste cărți nu au părache din punctul de vedere al luminei și nu se pot ataca.

Aceste cărți arată lămurit împotriva puterilor satanice ce tind îndrăcirea omenirii, că Iehova Dumnezeu va întemeia pe pământ împărăția sa dreaptă, ca pe Satan și puterile pe cari le-a ridicat asupra oamenilor, să le zdrobească autoritatea și influența. Dacă domnitorii pământul ar citi și ar înțelege aceste cărți de mare ajutor, și dacă le-ar aprecia, acestea le-ar fi spre mare ajutor în deslegarea situației încâlcite de azi.

Din altă privință, aceste cărți cu sinceritate și fără prejudițiu apelează la bunul simț al cititorilor, cu toate acestea nu conțin nici un fel de lucru ce ar speria, osândi sau ar măguli pe cititor. Aceste cărți dimpotrivă au ținta să întindă mână de tovarăș celor ce studiază Biblia. In veacul nostru lipsit de credință și plin de îndoeli, spiritul acestor cărți este o vestire, mângăere și încurajare în armonie cu spiritul Bibliei.

Aceste cărți pornind din învățăturile convingătoare ale cuvântului lui Dumnezeu, înaintează pas cu pas cu siguranța, că înaintează spre ținta potrivită, sigură demnă de urmat. Aceste cărți în spiritul comunității, evlaviei și serviciului îndeamnă cu hotărîre pe cititor, ca să studieze cu mai multă evlavie și încredere cuvântul lui Dumnezeu și să iei parte la lucru cu sârguință. Mai mult decât aceasta nu se cere dela nimeni, dar mai puțin ca atâta nici nu ar fi plăcut și îndestulitor în fața lui Dumnezeu. Aceste cărți actuale le-am primit din harul lui Dumnezeu toate după 1918.

Sunt al tău sincer amic

I. P. Martin, Ohio

Iubite frate Rutherford!

Cu mare bucurie mărturisesc că tu mi-ai fost de mare ajutor întru înțelegerea cuvântului lui Dumnezeu, așa dupăcum s'a împlinit și se îplinește pe pământ. Nimic nu este mai evident decât faptul, că Părintele ceresc permite răului să se desvoalte până la culme în organizația lui Satan, ca la urmă să fie zdrobit sub picioarele aceluia, care cu toiag de fier va conduce popoarele.

Binecuvântarea lui Dumnezeu să fie cu tine și să lase să strălucească fulgerele sale și deacum încolo. Cu multă iubire și apreciere sunt al tău frate din harul lui Dumnezeu

H. L. Nordfleet. N. Y